హానీమూన్!

ఇచ్ఛాపురపు రామచంద్రం

"రా శారదా" ఓవర్ బ్రిడ్జ్ ఎక్కబోతూ శారద చేతినందుకున్నాడు శేఖరం.

ఆమె చాలా సిగ్గుపడింది. కాని అతని ప్రయత్నాన్ని వారించకుండా చెయ్యి అందించింది.

నడుస్తూ-ఒక్కసారి అటూ యిటూ చూసింది.

రాజశేఖరం చిలిపిగానవ్వాడు "ఎవరయినా చూస్తున్నారేమో అనేనా? సిగ్గు పడవలసిన దేముంది శారదా దీనిలో?

మనం వివాహితులం.

గట్టిగా అతని చెయ్యి నొక్కింది శారద. ఈసారి అతను కొంచం మెల్లగా అన్నాడు— "బిందెలో ఉంగరం తీసే టప్పుడు సరిగ్గా యిలాగే మృదువుగా నొక్కావు నా చేతిని. చాలామంది అత పిల్లలు గిచ్చు తారటగా?"

చెయ్యి విడిపించుకో బోయిందామె. "ఇంకేమీ అననులే"

ప్లాట్ఫారం మీదకు వచ్చారిద్దరూ.

కోర్కెల తలపుల వలపులలో
వయస్సు ప్రాధాన్యత వెనుక
బడవలసిందే! తాతయ్యలు
తాజ్‌మహల్ సందర్శించిన
క్షణమే హనీమూన్!

ఈ విషయం నిరూపిస్తూనే ఉన్నాయి నీ మెడలో మంగళ సూత్రాలు.

ఇంక సంకోచం దేనికి?"

ఆమెమరింత సిగ్గుపడింది. "ప్లీజ్.... అలాటి మాటలాడ కండి"

అతని ఆసరాతో ఆమె నడవసాగింది

మెల్లగా ఓవర్ బ్రిడ్జి ఎక్కసాగారు.

"ఇలాగ నీ చెయ్యి పట్టుకుని నడిపిస్తూంటే....నాకు ఆనాడు అగ్నిహోత్రం చుటూ ప్రదక్షిణ చెయ్యడం...."

అక్కడ చాలా కోలాహలంగా ఉంది.

"త్వరగా పదండి. చోటుదొరక దేమో!" ఆగి ఉన్న రైలుని చూస్తూ అంది శారద.

"అటువంటి ఆత్రిత నీ కనవసరం శారదా! ఈ రైలుకిముందే తెలుసు మనం హనీమూన్ వెళ్తున్నామని. అందుచేత మనకి ప్రత్యేకంగా ఓ కూపే."

కండక్టర్ శేఖరం అందించిన టికెట్స్ చూసి చిన్న పెట్టెవద్దకు తీసుకు వెళ్ళాడు.

''ఇదే మీ కూపే. లోపలకి వెళ్ళి కూర్చుంటారా?''

''థాంక్యూ'' అని లోపలికి ప్రవేశించాడు శేఖరం. అటు తిరిగి ఓసారి నవ్వుకుని మళ్ళీ ఓసారి వెనక్కి తిరిగి శేఖరాన్నీ శారదనీ చూసి—కదిలి పోయాడు కండక్టర్.

శారద ప్లాట్‌ఫారం మీదే నిలబడి ఉంది.

పోర్టర్ మాత్రం పెట్టె బెడ్డింగూ లోపల పెట్టి డబ్బులు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

శేఖరం పెట్టె చివరకు వచ్చి చెయ్యి జాపాడు. ఆమె సంకోచంగా నిలబడింది.

''తప్పులేదు శారదా. ఎవరూ ఏమీ అనుకోరు. నువ్వసలే సుకుమారివి అందులోనూ....''

శారద అతని సాయంతో పెట్టెలోకి నడిచింది. లోపలికి నడిపించాడు శేఖర్.

''ఈ పెట్టె మనయిద్దరికీ ప్రత్యేకం ఇది నీకు నచ్చిందా?''

''చాలా బాగుంది. దీనిలో మన యిద్దరికీ ఒతి చక్కని ఏకాంతం, చివరకు మన ప్రశాంతతనీ ఏకాంతాన్నీ భగ్నం చేసేందుకు అటెండర్ కూడా ఉండడు. అవసరమైతే వెళ్ళి పిలవవలసిందే.''

''చాలా చక్కగా ఉంది. కానీ....ఛార్జీ ఎక్కువ కాదూ?''

''మరచి పోకు శారదా .... మనం వెళ్తున్నది మామూలు ప్రయాణం కాదు. హనీమూన్. సుఖంగానరదాగా, సరసంగా జరగవలసిందే డబ్బు ప్రసక్తిలేనే లేదు. దీనికోసమే ఎంతో శ్రమపడి వెయ్యిరూపాయలు....''

''క్షమించండి .... ఇక అపనీపె వద్దు....''

కిటికీ పక్కగా కూర్చుంది శారద.

''రైలు కదలాక విండో మూసి వేస్తాను'' అంటూ ఆమె పక్కన కూర్చున్నాడు రాజశేఖరం.

ఇక రైలు బయలుదేరడానికి ఐదు నిముషాలు మాత్రమే వ్యవధి ఉంది.

శారద నొసటి మీది స్వేద బిందువులను చూసి నొచ్చుకుంటున్నట్లున్నాడతను ''సారీ శారదా నువ్వు చాలా అలసిపోయావు. శ్రమపెట్టాను నిన్ను ఏదయినా డ్రింక్ తీసుకుందామా?''

''నిమ్మరసం దొరికితే....''

అటెండర్‌ని పిలిచి ఆర్డరిచ్చాడు రాజశేఖరం.

''ఐస్ వేసిన నిమ్మరసం అర్జంటుగా రెండుగ్లాసులు పట్రా.''

ఆమె నొసలు తుడిచి—గ్లాసందించాడు. తనూ ఒకటి తీసుకున్నాడు.

''అలసట తీరిందా? ఎండలో వచ్చాం అందుకే మరీకంది పోయావు. ఇంత సుకుమారం అయితే ఎలా శారదా?''

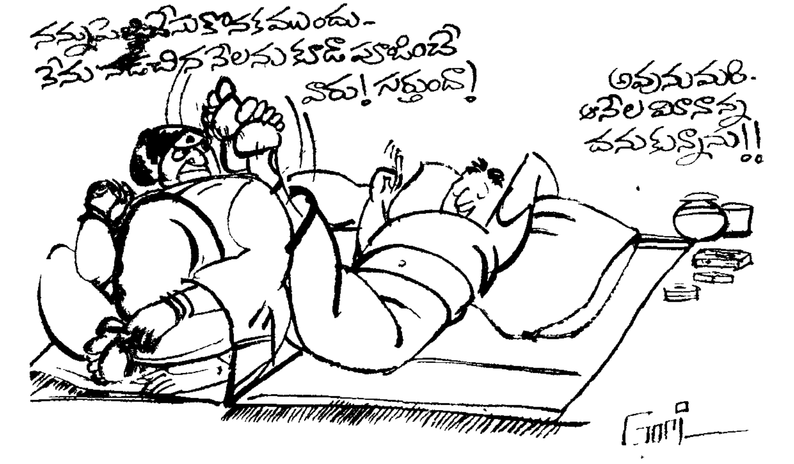

సంతృప్తిగా నవ్వింది శారద.

రైలు కదిలింది.

తలుపుమూసి వచ్చాడు రాజశేఖరం

ఆమెవంక చూసి చిలిపిగా నవ్వుతూ- "అమ్మడూ, యీ గులాబిరంగు చీర నీ కెంత చక్కగా అమరిందో తెలుసా? నీ అందం మరో వెయ్యి రెట్లయింది." అన్నాడు.

"వొద్దు మరీ చిన్నపిల్లాడిలా...."

ఆమెచుబుకాన్ని వేలితో పైకెత్తి అన్నాడు రాజశేఖరం...."మనం చిన్న పిల్లలం కామూ? పెళ్ళయినంత మాత్రాన మరీ పెద్దవాళ్ళమయి పోయామా?"

ఆమె ఏమీ అనలేదు.

అతను బ్యాగ్‌లోంచి పూలదండలు తీశాడు. "ఈ గులాబీ నీ తలలో...."

ఆమె తలలో గులాబి గుచ్చి మిగిలిన పూలను ఆమెపై పార బోశాడు.

అవన్నీ పక్కమీద పరచుకున్నాయ్.

"ఈ పూలపాన్పుమీద నిన్ను చూస్తూంటే మన శోభనమే గుర్తుకి వస్తోంది. శారదా. ఆరాత్రి కూడా యిలాగే...."

అతనిపైకి వాలి తన వేళ్ళతో అతని పెదవులను మూసింది శారద.

అతనామెకు చాలా దగ్గరగా జరిగి మెడచుట్టూ చెయ్యివేసి "నేను చాలా అదృష్టవంతుణ్ని శారదా! నిజంగా.... నువ్వు నన్ను కరుణించి ..." అన్నాడు.

ఆమె అతని మాటకడ్డు పడుతూ — "అదేమీకాదు. నేనే అదృష్టవంతురాలిని కానీ కట్నం తీసుకోకుండా నన్ను చేసుకున్నారు. నాలో ఏముందని?" అంది

అతని చేతిని మృదువుగా స్పృశిస్తూ.

"కష్టం,....శారదా నిన్ను పొందడం నేను చేసుకున్న జన్మజన్మాల పుణ్యం

శారద పేరంటే నా కమిత యిష్టం. అందుకే అవసరమున్నా లేక పోయినా పదేపదే నిన్ను నోరారా పిలుచుకుంటాను.

నువ్వు నాకెంతో అందమైన దానివిగా కనిపిస్తావు. సాక్ష్యం కావాలంటే యింకా దగ్గరగా వచ్చి నా కన్నులలోకి చూడు.

నీ కంఠం మధురం నువ్వు నోరు విప్పితే సంగీతం వింటున్నట్లే ఉంటుంది

నువ్వు తెలివయిన దానివి. ఎదుటి మనిషి మనసెరిగి మసలుకోనడం. నీకు కరతలా మలకం.

రూపాయలకంటె రూపం విలువైనది.

ఐశ్వర్యంకంటె అంతర్యం గొప్పది.

ఇంత కంటే నాకేం కష్టం కావాలి, శారదా?"

"ఓహో! నామాట వింటారా మరి?"

"చెప్పు శారదా! నీమాట వినడం కంటె నాకు ఆనందం ఏముంటుంది?"

"నాలాంటి ఆడవాళ్ళు చాలామంది ఉండవచ్చు కానీ మీ వంటి మొగవారు మీ రొక్కరే. మీరు నాకు లభించడం- ఎన్ని జన్మాల పుణ్యమో!"

"అలాగా!" నవ్వాడు రాజశేఖరం. "నేనంటే నీకు అమిత ప్రేమ కదూ?"

"అక్కడికి మీకు నా మీద ప్రేమ లేనట్లు? ఆ విషయంలో యిద్దరమూ ఒకరి కొకరం తీసిపోము"

"నిజమే శారదా ప్రేమ విషయంలో మనం యిద్దరమూ ఒకటే చరిత్రలో ... షాజహాన్. ముంతాజ్ బేగం వీళ్ళగురించి విన్నాము కదూ?"

"ఊఁ ఆ ప్రేమ చిహ్నంగా తాజ్ మహల్ ఉంది కదూ?"

"అవును శారదా వారి ప్రేమలాగే ఆ తాజ్ మహల్ కూడా నిరుపమానం.

శోభనంనాటి రాత్రి నీకేం కావాలని

సింకింగ్ థాట్స్

● "ఎక్కువగా తాగి-తాగి నా కష్టాలన్నింటినీ అందులో ముంచేశాను."

"నీవూ మునిగిపోయావు!"

"లేదు వాటిని ముంచి, నేను యీత నేర్చుకుంటున్నాను; మెల్లిగా వొడ్డు చేరుతాను!"

నే నడిగితే ఎన్నోసార్లు బ్రతిమాలించుకుని....''

"తాజ్ మహల్ చూడాలనుందన్నాను.''

"ఆలస్యంగా అయినా నీ కోరిక తీర్చగలుగుతున్నందుకు సంతోషంగా ఉంది నాకు. ఆలస్యాన్నీ నా అసమర్థతనీ మన్నిస్తావు కదూ!''

"ఎంత కఠినంగా మాట్లాడుతున్నారు!''

శారద కన్నులలో నీరు నిండింది.

"కాదు శారదా నిన్ను బాధపెట్టాలని కాదు. నా ఉద్దేశం ఏమిటంటే యీ హనీమూన్....''

"మీతో సహజీవనమే ఒక సౌభాగ్యం. మీ సన్నిధే శతకోటి స్వర్గాలసీమ. ఇంత కంటె పెన్నిధి నాకింకేమీ అవసరం లేదు. నా మనసు మీకు తెలియదూ!''

"తెలుసు శారదా తెలుసు.... అందుకే యీ కార్యక్రమం ఏర్పాటుచేసింది''

ఆమె కన్నులను వేలితో తుడుస్తూ అన్నాడు శేఖరం "మనం ముందుగా ఆగ్రావెళ్తాం.

తాజ్ మహల్ నీ అంత అందంగా

ఫోన్ : 551

డా: పి. కుమారస్వామి దేవర

ట్రావెలర్స్ బంగళారోడ్డు, తెనాలి (ఎ పి)

బ్రాంచి: 9-D, శివాజీ స్ట్రీట్, మద్రాసు-17

దీర్ఘ రోగులకు ఉత్తమ వైద్యము

హస్తప్రయోగం, అంగము చిన్నదగుట, సంభోగకాలమందు అకస్మాత్తుగా కృశించుట శుక్ల నష్టము, నపుంసకత్వము, (ఒక డోస్‌తో ఎన్నడూ కనివిని ఎరుగనంత వీర్యస్తంభనకల్గిహాయినిచ్చును ఆసంతృప్తి చెందు స్త్రీ, పురుషులు వాడతగినది.

(స్వప్నస్థలు) ఉబ్బసము, (దమ్ము) బోదకాళ్ళు, కుష్టు, బొల్లి చర్మవ్యాధులు కడుపులో నొప్పి, చెవుడు. పోస్టుద్వారా గ్యారంటీ చికిత్స చేయబడును

ఉంటుంది శారదా. ముందరి మైదానంలో చక్కని పచ్చికా. ఫౌంటిన్లూ—చాలా ఆహ్లాదకరంగా ఉంటుంది. సాయంత్రాలు ఆ పచ్చికలో కూర్చుని మనం కబుర్లు చెప్పకుంటూ తాజ్‌మహల్ చూద్దాం."

"శరత్ పౌర్ణమి వెన్నెలలో పాల రాత్రి తాజ్‌మహల్ ఎంతగా మెరుస్తుం దట?"

"అందుకే మన ట్రిప్ యిప్పుడు వెయ్యడం. పౌర్ణమి వెన్నెలలో తాజ్ మహల్ చూసి- ఆగ్రా ఫోర్టూ, ఫతేపూర్ సిక్రీకూడా చూసి అప్పుడు ఢిల్లీవెళ్దాం."

రైలు ఆగింది.

కాస్త పెద్దస్టేషనే.

"ప్రయాణపు సందడిలో నువ్వసరిగ్గా భోజనం చెయ్యలేదు. ఏమయినా తీసుకుం దామా శారదా?"

"మీకు ఆకలి వేస్తూంది. పదండి ఏమయినా టిఫిన్ తీసుకువద్దాం."

"నీకు దిగివెళ్ళాలని ఉంటేసరి. లేక పోతే యిక్కడికే తీసుకురమ్మంటాను."

"వొద్దు మనమే వెళ్ళివద్దాం."

ఇద్దరూ దిగారు.

రెండు ఆపిలు పళ్ళూ. అర డజను అరటిపళ్ళూ తీసుకుని - బాటిల్‌నిండా వాటరు నింపుకున్నారు.

టైముచూసి ఏదో గుర్తుకు వచ్చినట్లు ట్రాన్సిస్టర్ ఆన్‌చేశాడు రాజశేఖరం.

శారద - హాండీక్రాఫ్ట్స్ స్టాల్‌లో అద్దాల బీరువావెనక ఉంచిన బొమ్మలను చూస్తూంది.

"నీకు ఏదైనా నచ్చితే తీసుకుందాం శారదా!"

"ఆ రాధాకృష్ణుల బొమ్మ మీ కెలా గుంది?"

మారు మాట్లాడకుండా రెండు వద లందించి ఆ బొమ్మని తీసుకున్నాడు శేఖరం.

"మన హనీమూన్‌కి జ్ఞాపకచిహ్నంగా మంచిబొమ్మ ఎన్నిక చేశావు శారదా!..." అభినందించాడు శేఖరం.

శారద ఆనందంగా చూసింది.

రైలు కూత వేసింది.

"పద శారదా...."

పదిలంగా పొదివి పట్టుకుని నడిపిం చాడు శేఖరం. శారద, శేఖరం కుపేలో కూర్చున్నాక కదిలింది రైలు.

ఢిల్లీనుంచి నాగపూర్ వద్దామా?"

ఆపిల్‌ముక్క శారదనోటి కందించాడు శేఖరం.

"లేకపోతే బృందావన్ గార్డెన్సూ అవీ చూసి...."

"మైసూరుకూడా వెళ్తామా?"

"ఊఁ. బృందావన్ గార్డెన్స్ చక్కగా ఉంటాయిట. ముఖ్యంగా - విద్యుద్దీపాల అలంకరణ చాలా చక్కగా ఉంటుందట. గార్డెన్స్‌లో చిన్నలేక్ ఉందట. కావా

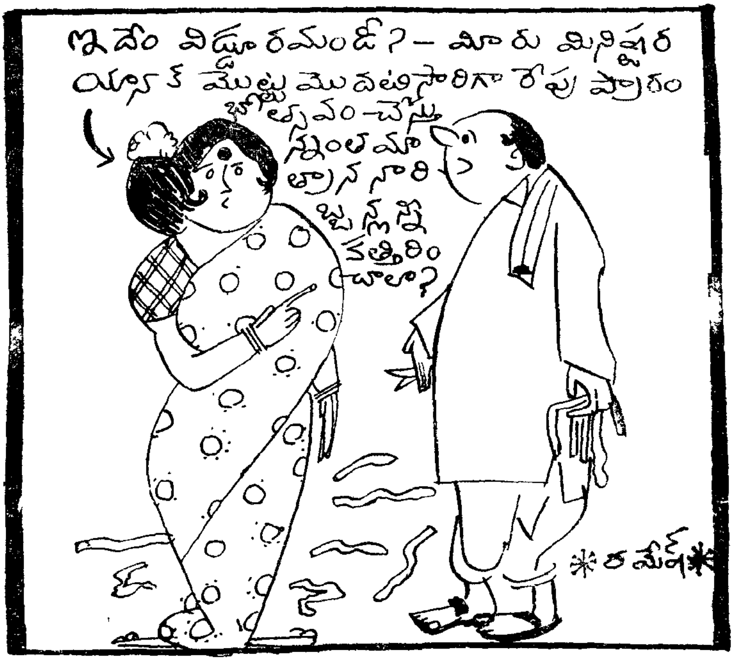

-అంటే మనం బోట్ షైరుకూడా చెయ్య వచ్చు.''

"వొద్దు ...నాకు భయం.''

నవ్వాడు రాజశేఖరం ''పక్కన నే నుంటాను శారదా?''

''సరే తరువాత?''

''ఇంకేముంది? తిరిగివస్తూ విజయ వాడలో దిగి ...''

''సరే. మరి వెళ్తున్నప్పుడు విజయ వాడలో దిగొద్దూ?''

''వొద్దు శారదా....వొద్దు. విజయ వాడలో దిగి రఘుదగ్గరికి వెడితే....''

''వెడితే?''

''మన హనీమూన్‌కి అంతరాయం కలుగుతుంది.'

''పోనీ? వాళ్ళకి చెప్పేస్తాం. మేం హనీమూన్ వెళ్తున్నాం, మమ్మల్నాపకండి -అని.''

''శారదా!''

నవ్వింది శారద. ''ఎంత కోపం వచ్చేసింది! చెప్ప లెండి .... అసలు మనం విజయవాడలో దిగవద్దు.''

''నువ్వు మంచివానివి....'' ఆమెను దగ్గరకు తీసుకుని బుగ్గలు నిమిరాడు.

చీకటి పడుతోంది.

"ఈ రైలు విజయవాడ వెళ్ళేసరి కెంత టైమౌతుంది?"

"తెల్లవారుతూంటే చేరుతుంది. ఈ రాత్రి గడిచి తెల్లవారాలి."

"ఈ రాత్రి రైలులో నాకు నిద్దర రాదేమో!"

"ఎందుకని శారదా?"

"చిరకాలవాంఛ నెరవేరుతున్న ఆనందంలో నిద్రకు తావెక్కడ? మీరుమాత్రం నిద్రపోగలరా?"

"లేదు శారదా. నా మనసు సంతోషంతో తేలిపోతోంది. ఈ హనీమూన్ అయ్యేవరకూ మనకి నిద్ర రానేరాదు. ఎంత ఎదురుచూశాం యీ హనీమూన్ కోసం!"

"మనం యిలా వెళ్ళామని తెలిస్తే ఎవరయినా ఏమనుకుంటారో?"

"ఏమీ అనుకోరు. ఈ రోజుల్లో పెళ్ళయిన ప్రతి దంపతులూ హనీమూన్ వెళుతూనే ఉన్నారు..."

"అందరూ కాదు. అవకాశం ఉన్న వాళ్ళనండి-"

"అదే. అవకాశం రావడం మనకి ఆలస్యమైంది. అంతే. అందుకని మనం యిప్పుడు వెళుతున్నాం. దీనిలో మరోలా అనుకుందు కేముంది?"

"అందరూ మీ అంత నిర్మలంగా ఆలోచించరు."

"ఒకళ్ళతో మనకి పనేముంది? నాకు నువ్వూ, నీకు నేనూ, అంతే. ఏం?"

"సరిగ్గా అంతే."

పగటిపూట పారిజాతాలు అట్టే పరిమళించవు. చీకటిపడటం తడవు- పూలు వెర్రిగా పరిమళించి మనుష్యుల్ని మంత్రిస్తాయి.

ఆ చిన్న కూపేలో సంపెంగలూ జాజులూ మధురమైన సువాసనలు నింపుతున్నాయి.

శేఖరం లేచి కిటికీలకు అద్దాలు దించాడు పెద్దదీపం ఆర్పి- "చీకట్లో బాగుంటుంది కబుర్లు చెప్పుకుందుకు. ఔనా శారదా?" అన్నాడు

ఎక్స్‌యూజ్

● ఆమె ఆతనితో లేచిపోయింది. కొద్ది రోజుల తరువాత ఆమె తండ్రి నుంచి ఆమెకో టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. అందులో యిలా వుంది:

"నీవు తిరిగి యింటికి రాక....నీవు చేసిన పనికి నిన్ను క్షమించేశాం."

పెళ్ళికూతురిలా సిగ్గుపడింది ఆమె.

''అందుకే అన్నారు శారదా, నీ సౌందర్యం కాలానికి కరిగిపోనిదని.''

''ఎవరయినా వింటే నవ్వుతారు.''

''ఇక్కడెవరూ లేరు శారదా. నువ్వూ నేనూ-అంతే.''

నీలిదీపం మెత్తగా వెలుగుతోంది.

శారదవడిలో తల పెట్టుకుని పడు కున్నాడు శేఖరం.

ఇద్దరిమధ్యా ఎడతెగని కబుర్లు.

కాలగమనమే మరచిపోయారిద్దరూ.

తెలియకుండానే ఎప్పుడో నిద్రలోకి జారుకున్నా రిద్దరూ.

రైలు విజయవాడ చేరుకునే సరికి ఉదయం ఏడుగంటలయింది.

శేఖరం కోరిన నీలిరంగుచీర కట్టుకుని అటువంటిదే జాకెట్ వేసుకుంది శారద.

శారదకునచ్చిన కాఫీకలర్ ప్యాంట్‌లో గ్రేకలర్ షర్టుటక్‌చేసుకుని లాంఛ నంగా కాఫీకలర్ కాటన్‌కోటు భుజంమీద వేసుకున్నాడు శేఖరం.

ఇద్దరూ రైలుదిగి రిఫ్రెష్‌మెంట్‌స్టాల్ వంక నడవసాగారు - ఒకరినొకరు తనివి తీరా చూసుకుంటూ.

విజయవాడ స్టేషన్ ఎప్పటిలాగే కోలా హలంగా ఉంది.

శారదనీ శేఖరాన్నీ చూసి ఎవరో కుర్రాడు కొంటెగా నవ్వి- పక్క నున్న

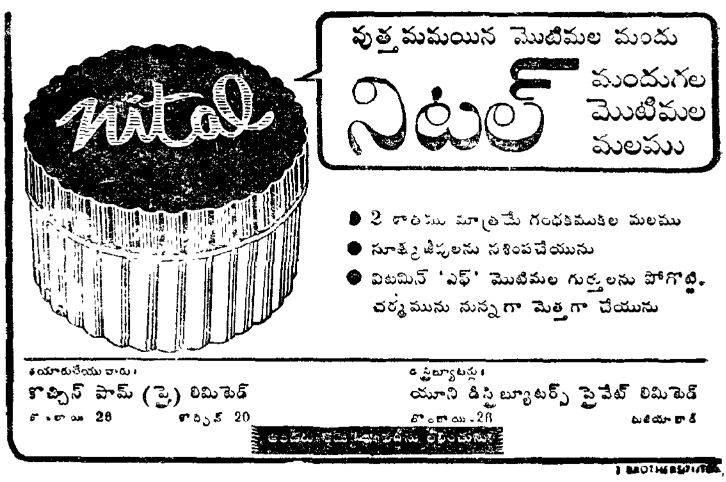

వాడితో- ''కాలం మారిపోయింది-'' అన్నాడు.

అవేమీ వినిపించుకోలేదు శేఖరం.

''తాతయ్యా!''

వినిపించుకోలేదు రాజశేఖరం. తనని కాదన్నట్లు నడవసాగాడు.

''మామ్మా....''

శారద ఆగింది.

పన్నెండేళ్ళ కుర్రాడు వచ్చి ఆమె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

''మధూ!''

రాజశేఖరంకూడా ఆగాడు.

ఇంతలో రఘు వచ్చాడు వారినిచూసి.

''నాన్నా! అరె! .... అమ్మ కూడా వచ్చింది! ఎక్కడినుంచి నాన్నా? యింటి దగ్గరనుంచేనా? ఇలా వస్తున్నట్లు ముందు ఉత్తరమైనా వ్రాయలేదేం?''

''సరే కాని నువ్వెందుకు వచ్చావు స్టేషన్‌కి?'' [illegible] రాజశేఖరం.

''[illegible] వేద [illegible] చేతి [illegible] అమ్మా [illegible] ఉంటుందికదా [illegible] అని స్టేషన్‌కి వచ్చాను. ఊహించని విధముగా మీరే ఎదురయ్యారు!''

''కోడలి కేమైందిరా?'' ఆత్రుతగా అడిగింది శారద.

''ఫ్రాక్చరయిందమ్మా. ఎక్సరే తీసి చెపుతానంది డాక్టర్.''

వాళ్ళు మాట్లాడుతుండగానే శేఖరం పోర్టరుని తీసుకొని కుపేలోకి నడిచాడు.

ఆ పూలూ అవీ అతన్ని చూసి వెక్కిరిస్తున్నట్లు నవ్వాయి. బాధగా సామాను పోర్టర్ కందించి నడిచాడు రాజశేఖరం.

''రఘూ!.... ఈ సామాను పట్టించుకుని నువ్వెళ్ళు టిక్కెట్స్‌మీద రిఫండ్ వస్తుందేమో కనుక్కొని నేనూ అమ్మా మెల్లగా వస్తాం.''

''అలా కాదు నాన్నా. ఆ పని నేను చూస్తాను. అనవసరంగా మీ కెందుకు శ్రమ? మీరు బయల్దేరండి-''

[illegible] నడిచాడు శేఖరం.

శారద [illegible] చూస్తోంది దతనివంక, [illegible] కదిలింది.

''[illegible] ఎందుకని అడిగి....'' [illegible] చెప్పా [illegible] శేఖరం [illegible] చెప్పాం అంత [illegible]?

[illegible] జీవితమంతా [illegible] సంవత్సరాలు కష్టపడి [illegible] కాని మనం [illegible] నోచుకోలేదు శారదా, [illegible] యిక్కడ [illegible]

ళ్లుండక తప్పదనిపిస్తూంది. కోడలు నర్సింగ్ హోమ్‌లో చేరింది కనుక మనం ఆర్థికంగానూ ఆదుకోవలసి ఉంటుంది. సారీ శారదా.... ఇలా జరుగుతుందను కోలేదు''

''బాధపడకండి మళ్ళీ మనం హనీమూన్ వెళ్ళగలమేమో! ఏయుద్ధం పైబడినా మన అనురాగం చెక్కు చెదరదు! అవకాశం వస్తే ఇంకోసారి చెప్పకుండా మన కోరిక నెరవేరుతుంది. మా సుప్రిధానం కాని వయసుతో ఓపిక్ర వే ముందే మనం యింకా వృద్ధులం కాక హనీమూన్ వెడితే అది మరీ అపర్యపంతంగా ఉంటుంది.''

''నీ సన్నిధిలో నేనేనాటికీ ముసలి వాడిని కాను.''

''నేనూ అంతే''

''తాతయ్యా నువ్వు పంచెలు కట్టుకునే వాడివి కదా మరి సూటెందుకు వేసుకున్నావ్?'' అడిగాడు మధు.

''తలపోటి అయినా తలపు మాత్రం వాడి. అందుకని....'' నవ్వాడు రాజశేఖరం

ఏదో గుర్తుకి వచ్చినట్లు అంది శారద

''బట్టల షాపులో మీరు మాకు పంచెలూ నాలు నాలుగు ముక్కలు చేయించి తీసుకుంటే నా చీరలు కోడలి చ్చేసా . మీ సూటు అబ్బాయి కిచ్చినట్లుంది చెప్పు కున్నట్ట అబ్బాయి సూటే కోటు ముందూ కట్టుకోకపోతే సిగ్గేస్తుంది''

''నిజమే శారదా! అలాగే చేద్దాం.''

బట్టల షాపు ముందు రిక్షా ఆపించాడు రాజశేఖరం.